

24 դորացի սիւներով շրջապատած : իսկ Յովսափատոյ գերեզմանը չորեքլուսի քարաժայուի մէջ փորուած է :

Զաքարիայ և Աբիսողոմոյ գերեզմանաց մէջ հետաքրքրական յիշատակարան մի կայ, զոր տեղացիք կոչեն գերեզման Առաքելոց կամ Քարայր Ս. Յակոբայ, առանց կարենալու ստուգել այս երկու անուններէն մին: Այս յիշատակարանը ժայռի մէջ փորուած խոր քարանձաւի տեսակ մ'է, որուն ճակատը չորս փառաւոր սիւներով զարդարուած է, դորացի ճարտարապետութեամբ շինուած: Սաստիկ հնութեան ցոյց կու տայ, մինչեւ ժամանակակից կրնայ սեպուիլ Զաքարիայ և Աբիսողոմոյ գերեզմանաց:

Անստոյգ աւանդութիւն մը կ'աւանդէ թէ Յակոբոս Առաքեալը տեսնելով որ Յուղա և Հրէից ամբոխը բռնեցին զթիսուս իր վարդապետը Զիթենեաց լերան վրայ, վազած և պահուըտած ըլլայ այս այրին մէջ, ուսկից Քրիստոսի յարութենէն ետքը դուրս ելած:

Յովսափատու ձորոյն քարուտ կողին վրայ կեցած է այն տեղը՝ ուր զնախավկայն քարկոծեցին:

Այս ահաւոր ձորոյն մէջէն կանցնի կեղրոն հեղեղատը, և կ'երթայ կը թափի Մեռեալ ծով. ունի վրան միակամար կամուրջ մի. բայց տարւոյն մեծագոյն մասը չոր է: Սիսալմամբ քանի մը ճանապարհորդք գրած են թէ տարւոյն մէկ քանի եղանակին մէջ իր ջուրը կարմիր գոյն մը կ'առնու. ոչ այսպէս. միայն շարունակ անձրևներէն ետքը հեղեղատը այն աստիճանի չոր է, որ հազիւ կարելի կ'ըլլայ ձեռք լուալ մէջը: Այս չորութիւնն անտարակոյս անկէ յառաջ գայ, որ շատ կողմեր ջրոյն ընթացքը դէպ 'ի ջրհորները կը դարձընեն:

Իր շարունակուի:

ՀԻՆԴ ՇԱԲԱԹ ՕԴԱՊԱՐԿԻ ՄԷՋ

ՃԱՆԱՊԱՐՀՈՐԴՈՒԹԻՒՆ ԵՐԻՑ ԱՆԴՀԱՑԻՈՑ

ՅԱՓՐԻԿԻ :

(ՏԵԽ ԵՐԵԽ 133:)

ԳԼՈՒԽ ԻԾ.

Մողֆեյա. — Շեյխը. — Տրեամ, Գլաբրողն, Ռանկը. — Ֆոկը. — Լոկումի մայրաբարբ. — Դոլ. — Քերենաքի վրայ անդրբորիւն. — Քաղաքապետն և իր պատականիք. — Յարձակմունք. — Հրկիդի աղաւնիք :

Յաջորդ օրը, մայիսի 11, Վիկտորիանի իր յանդուգն ընթացքը շարունակեց. ճանապարհորդք՝ ինչպէս նաւաստի մը իր նաւուն վրայ, այսպէս ալ իրենք Վիկտորիային վրայ վստահութիւն ունեցեր էր: Կրնայ զուրցուիլ թէ Ֆէրկլսըն ակնարկելով միայն, կ'առաջնորդէր անոր. ուստի և տղբդորը թէպէտ իր համելու կէտը չէր գիտեր, բայց և այնպէս, ալ ճամբորդութեան յաջողելուն երկիւղ մը չունէր: Միայն այն բարբարոսաց և մոլեռանդից երկիրը, խոհեմութիւնը զինքը կը ստիպէր ամենէն խիստ զգուշութիւններն ընելու. ուստի իր ընկերներուն յանձնեց որ ամեն ատեն և ամեն տեսածնուն ուշադրութիւն ընեն:

Հովը զիրենք քիչ մը աւելի դէպ 'ի հիւսիս կը տանէր, և ժամը իննին ատենները, Մողֆէյա մեծ քաղաքը տեսան, որ երկու լերանց մէջ գտնուած բարձրաւանդակի մը վրայ շինուած էր. իր դիլքը անառիկ էր. ճահճի մը և անտառի մը մէջ տեղ եղող նեղ ճամբայ մը միայն դէպ 'ի հոն կը հանէր:

Այս ատենս շէյխ մը, հետը ձիաւոր պահապաններ ունենալով, վառ գոյնե-

ըով զգեստներ հագած, որուն առջևէն փողահարներ և ծառոց ճիւղերը մէկդի ընող մարդիկ կ'երթային, քաղաքը կը մտնէր:

Տոքդորը վար ինջաւ որպէս զի այն բնիկ մարդիկներն աւելի մօտանց զի. տէ. բայց քանի որ գունտը հետզհետէ անոնց աչքին կը խոշորնար, սաստիկ երկիւղի նշաններ սկսան տեսնուիլ, և շատ չգնաց ամենքը կամ իրենց ոտից և կամ իրենց ձիոց երազութեամբ սկսան փախչիլ:

Շէյխը միայն տեղէն չշարժեցաւ. իր երկայնափող հրացանն առաւ, լեցուց և կտրիճարար սպասեց: Տոքդորը հազիւ հարիւր յիսուն ոտք բարձրութեամբ անոր մօտեցաւ և բոլոր ձայնովը արաբացի բարբառով ողջունեց զինքը:

Սակայն այն երկնքէն ինջած խօսքերուն վրայ, շէյխը մէկէն ձիէն վար ինջաւ, և ճամբուն փոշիին վրան պառկելով, երկրպագութիւն ըրաւ, զոր տոքդորը խափանել չկրցաւ:

— Անկարեցի է, ըսաւ, որ այդ մարդիկ զմեզ իրը գերբնական էակ չհամարին, որովհետև երբ առաջին անդամ եւրոպացւոցմէ ոմանք առոնց երկիրը մտան, գերմարդկային ցեղէ մը համարեցան զիրենք: Եւ երբ այդ շէյխը այս դէպքիս վրայ խօսք ընէ, անկարեցի է որ իր արարացի բոլոր երևակայութքը իրը չմեծցնէ: Մտածեցէք ուրեմն քիչ մը ինչպէս օր մը վէտք ներկայացնեն պիտոր զմեզ:

— Գուցէ աղետալի ըլլայ, պատասխանեց որսորդը. քաղաքակրթութեան բարւոյն համար, լաւագոյն է իրը պարզ մարդիկ անցնիլ, և այն ատեն բոլորովին տարբեր դաղափար մը կ'ունենան այդ սեամորթք եւրոպացւոց զօրութեանը վրայ:

— Ես ալ քեզի համամիտ եմ, սիրելիդ Տիք. սակայն ինչ կրնանք ընել այդ բանիդ մէջ, կրնաս երկայն բարակ այս երկրիս իմաստնոց օդապարկին մեքենականութիւնը բացատրել առանց կարողը ըլլալու անոնց բան մը հասկացընել. ընդհակառակն անոնք իրենց մնքին

մէջ միշտ նոյն գերբնական այցելութէ համարումը պիտոր ունենան:

— Պարոն, հարցուց ձոյ, այս երկիրս խուզարկող առաջին եւրոպացւոց վրայ խօսք ըրիր. ինդրեմ ըսէ ոյք ոմանք են ատոնք:

— Սիրուն մանչս, ճշդիւ հիմա մենք Տընամ պետին ըրած ճամբուն վրայ ենք. Մանտայի սուլդանը նոյն իսկ 'ի Մողֆէյա զինքը ընդունեցաւ. Պոռնուն թողլով՝ Ֆէլլահներու դէմ արշաւանքի մը մէջ շէյխին ընկեր եղեր էր քաղդին վրայ եղած յարձակմանը ներկայ ըլլալով, որ նետերով կտրճարար դէմ դրաւ Արաբացւոց գնտակներուն, և շէյխին զօրքերը փախուստի դարձուց. այս ամենը սպանութեանց, աւարառութեանց ու յափշտակութեան արշաւանաց պատրուակ մըն էր. պետքն ունեցածները յափշտակեցին ու զինքը մերկ կողոպուտ ըրին. և եթէ ձի մը եղած չըլլար որուն փորուն տակը սահելով սանձարձակ վազուածքով մը յաղթողաց առջևէն չփախչեր, երբեք չկարենար պիտի նորէն Քուքա մտնալ, որ Պոռնուի մայրաքաղաքն է:

— Բայց ով էր այդ Տընամ պետը:

— Արիասիրա Անդղիացի մը, որ 1822-1824 գլէրը գլէրը գնդապետին և Ուտնէյ տոքդորին ընկերութեամբ 'ի Պոռնու քննիչ խուզարկութեան մը առաջնորդ եղեր էր. մարտի ամսուն մէջ Դրիւրոլիէն ճամբայ ելան, Մուրզուկ՝ Ֆէծանացւոց մայրաքաղաքը հասան, և այն ճամբէն երթալով ուսկից քիչ մը ետքը տոքդոր Պարմը Եւրոպա պիտոր դառնար, 1823ին փետրուարի 16ին Քուքա հասան, Զատ ճին մօտ: Տընամ Պոռնուի, Մանտայի և ճին արևելեան ափունքները շատ մը քննութիւններ ըրաւ. այս ատենս, 1823 գեկտեմբերի 15, գլէրը գլէրը գնդապետը և Ուտնէյ տոքդորը, Սուտանի ներսերը յառաջելով, մինչև ցՍաքադու կը հասնէին, և Ուտնէյ աշխատութենէ ու հիւծմունքէ սպառեալ, վերջապէս Միւռմիւռ քաղաքը կը մեռնէր:

— Ափրիկէի այդ մասն ուրեմն, ըսաւ

ՔԷՆՆՐԹԻ, բաղմաթիւ անձինք զոհ ընել տուեր է գիտութեան:

— Այդ այդ աշխարհը աղետալի է. հիմա մենք դէպ 'ի Պակիմի թաղաւորութիւնը կը քալենք, որուն մէջէն ֆոկը 1856ին անցաւ վատայի մտնելու համար, ուր անյայտ եղաւ: Այդ երիտասարդն իր քսանուիրեքերորդ տարուան հասակին մէջ, Պարթ առքդորին վաստակակից ըլլալու զրկուեր էր, և 1854ին դեկտեմբերի մէկին երկուքն ալ մէկմէկու հանդիպեր էին: յետոյ Ֆոկը սկսաւ երկրին քննութեը ետևէ ըլլալ. 1856ին իր յետին նամակաց մէջ վատայի թագաւորութիւնը քննելու դիտաւորութիւնը զգացուց, ուր տեղ դեռ ևս եւրոպացի մը չէր կրցած մտնել. կ'երեւայ թէ մինչև վատա մայրաքաղաքը հասաւ, ուր ըստ ասելոյ ոմանց գերի բանուեցաւ և ըստ այլոց ըսպաննուեցաւ, որովհետև շըջակայքը գտնուող լերան մը վրայ, որ սուրբ համարեալ էր, ելլելու փորձ փորձեր էր. սակայն թեթեամտութեամբ հաւտալու չէ ճանապարհորդաց մեռնելու ձայնին, որովհետև այդ բանը արգելք մընէ որ անոնք գտնելու չերթըցուի. այսպէս քանի անգամ առքդոր Պարթին մահը պաշտօնաբար չհրատարակուեցաւ, որ շատ անգամ օրինաւոր կիրք պատճառեր է իրեն: Ռւսոի շատ կարելի է որ Ֆոկը գերի պահուած ըլլայ վատայի սուլդանէն, որ կը յուսայ թէ զինքը կը փրկանաւորեն: Նայման պարոնը վատայի երթալու վրայ էր՝ երր 'ի 1855ին մահը զինքը խափանեց 'ի Գահիրէ. հիմա գիտենք որ պարոն տը Հայկին, Լայրցիկէն զրկուած ուսումնական խուզարկուաց ընկերութեան մը հետ, Ֆոկը գտնալու ետենէ է. այսպէս քիչ ատենէ այս երիտասարդ ու պիտանի ճանապարհորդին ինչ եղած ըլլալը պիտոր ստուգուի¹:

¹ Տոքդորին ճամբայ ելլելն ետե, պարոն Միւն ձինկէրին, ուսումնական խուզարկութեան նոր դիմաւորին, Եւ Օպայտէն գրած նամակներէն կը հասկցուի գժբաղդաբարը որ ալ տարակուսելու չէ թէ Ֆոկը մեռած է:

Երկայն ատենէ 'ի վեր Մողթէյան հորիզոնին վրայէն անյայտ եղեր էր. ճանապարհորդաց աչացը ներքեւ բոլոր Մանտարայի զարմանալի արգաւանդութիւնը կը պարզէր. ակակիայի անտառք, կարմրածաղիկ տունկը, և բամբակենիի և հնդիկոտենիի գաշտաց խոտական տունկերը երկրին գեղեցկութիւնն էին. Շարին, որ ութուուն մղոնի չափ աւելի հետուանց Զատին մէջ կ'երթայ կը թափուի, իր բուռն հոսանքը կը վազցնէր:

Տոքդորը նոյն գետը Պարթին աշխարհացոյց տախտակներուն վրայ դիտել տուաւ:

— Կը տեսնէք, ըսաւ, որ այդ դիտունին քննութիւնները վերջի աստիճանի ճշգութիւն մը ունին. շիտակ լոկումի վիճակը կը դիմենք, և գուցէ քերնաք՝ անոր մայրաքաղաքը. հոն տեղ մեռաւ խեղճ Դոլ, որ հազիւ թէ քսանուերկու տարուան կար. երիտասարդ անդղիացի մըն էր, որ 80դ գունդին մէջ դրօշակիր էր. քանի մը շաբաթէ 'ի վեր Ավրիկէ՝ Տընամին քովկը կը դտնուէր, երբ մահը հասաւ քաղեց զինքը: Ահ, այդ անհուն երկիրը կրնայ իրաւամբ եւրոպացւոց գերեզմաննոյը կոչուիլ:

Յիսուն ոտքի երկայնութեամբ մէկ քանի նաւակներ, Շարի գետը կ'իջնային. Վիկտորիան 4,000 ոտք բարձրութեամբ՝ գտնուելով բնկաց հետաքըրքրութիւնը այնչափ չէր զրգուեր. սակայն հովին որ մինչև ցայն ատեն բաւական բանութեամբ կը շնչէր, սկսաւ նուազիլ:

— Միթէ դարձեալ անհող անդորրութենէ մը պիտոր բոնուինք, ըսաւ տոքդորը:

— Թող ըլլայ, տէրս. ալ ոչ անպատէն և ոչ ջրի պակսութենէ վախունինք:

— Այս, բայց քան գատոնք ալ երկիւզալի ժողովուրդներէ վախնալու ենք:

— Ահա, ըսաւ ձոյ, հոն տեղուանք քաղքի նման բան մը կը տեսնամ:

— Քերնաք է: Հովուն յետին շունչը զմեզ դէպ 'ի հոն կը տանի, և եթէ մե-

զի պատեհ ըլլայ, անոր ճիշտ յատա-
կագիծը կրնանք հանել:

— Զմօտենանք պիտոր անոր, հար-
ցուց Քէննըտի:

— Զկայ քան զայդ դիւրագոյն բան,
Տիք շխտակ քաղքին վրան ենք. թող
որ բոցարձարծին ծորակը քիչ մը դար-
ձընեմ, ու կը տեսնես որ շուտ մը կ'իջ-
նանք:

Կէս ժամ մը ետքը Վիկորիան՝
գետնէն երկու հարիւր ոտք բարձրու-
թեամբ անշարժ կը կենար:

— Ահա այնչափ աւելի մօտ ենք Քեր-
նաքի, որչափ որ մէկ մը չիկրնար մօտ
ըլլալ Լոնտրայու՝ սուրբ Պօղոսի գմբե-
թի գունտին մէջ դարած ըլլալով։ Այս-
պէս կրնանք հանգստեամբ դիտողու-
թիւննիս ընել:

— Ի՞նչ է այդ թակերու աղմուկն որ
ամեն կողմէ կը լսուի:

Ճոյ ուշադրութեամբ նսյելով տեսաւ
որ այն աղմուկը բազմաթիւ ոստայն-
անկներէ առաջ կու դար որ բացո-
դեայ մեծ ծառոց բուներուն վրայ տա-
րածած կտաւնիներնին կը զարնէին:

Լոկումի մայրաքաղաքն այն ատեն,
ինչպէս յատակագիծ պատկերի մը վրայ՝
բոլոր ընդարձակութեը կը տեսնուէր.
բուն քաղաք մըն էր, կարգաւ շարուած
տուներով և բաւական լայն ճամբանե-

րով. ընդարձակ հրապարակի մը մէջ
գերիներու վաճառանոց մը կար. խուռն
զնողաց բազմութիւն մը կը տեսնուէր,
որովհետև ամենափոքր ձեռք և ոտիւք
մանտայինուհիք շատ կը բնառուին և
մեծածախ կը վաճառուին:

Վիկորիային տեսութիւնը մի և
նոյն հետեանքը պատճառեց ինչ որ ու-
րիշ անգամ ալ պատճառեր էր. նախ
աղաղակներ լսուեցան, ապա խորին
ապշութիւն մը տիրեց. ամենքը գոր-
ծերնին թողուցին, աշխատութիւննին
ընդհատեցին և աղմուկը դադարեցաւ:
Ճանապարհորդք անշարժութեան վի-
ճակի մէջ մնացին և այն բազմամարդ
քաղքին և ոչ պղտի պարագայ մը աչ-
քերնուն կը փախչէր. այլ և գետնէն
իսկ մինչև վաթսուն ոտք բարձրութե-
քար ինջան:

Այն ատեն Լոկումի կառավարին
իր բնակարանէն դուրս ելաւ կանաչ
դրոշը պարզելով, և հետն իր երաժիշտ-
ներն ունենալով որ կատաղաբար և
թգերնին ճաթեցնելու չափ դոմէշի
կերկերաձայն եղջերափողներ կը հնչե-
ցընէին. իսկոյն բազմութիւնը անոր չորս
դին խռնեցաւ: Տոքոր ֆէրկը ըն-
դեց ձայնը լսեցնել այլ կարող չեղաւ:

Կը շարունակուի:

ՎԵՆԵՑԻԿ Ի ՑՊԱՐԱՆԻ ՄՐԲՈՅՆ ԴԱԶԱՐՈՒ